

Hun brenner for

REDAKSJONEN FRA 1979: Foran (f.v.): Edward Selvåg, Øyvind Vindal Christensen, Astri Rete, Vivi Sævik og Nina Olsen Thorer. Andre rekke (f.v.): Kolbjørn Thorsen, Ragnvald Falkener Bertheussen, Tore Øen. Bakerste rekke (f.v.): Roger Olsen Neumann og Kyrrre Fjeldvik.

Du kan sende henne ut på hvilken som helst jobb. Vivi Sævik er ikke redd for noe. De sju første åra i PD var med på å gi henne den tryggheten.

Charlotte Nagell
93066056
charlotte.nagell@pd.no

Vinterkulda er i ferd med å ta grep om Krogshavn, men i Par-nemannsgate sitter Vivi Sævik i en godt oppvarma stue som også fungerer som hjemmekontor. Hun har rotet i arkivet og funnet fram gamle avisutklipp og bilder fra en lang karriere som journalist i både lokale- og nasjonale media.

I dag er hun Brevikspostens faste journalist og sommersidenes motor med et solid antall hestekrefter. Det var også her i lokalavisa at eventyret starta i 1975.

Direkte spørsmål

Da gikk Vivi på journalistlinja ved Skjeberg folkehøgskole og hadde arbeidsuke i PD. Redaktør Arne Grøsfjeld ble imponert over den uredde 20-åringen fra Langesund. Han kalte henne inn på kontoret og forespeilet henne fast ansettelse.

– Så spurte han om jeg hadde planer om å bli gravid med det første, sier Vivi og ler rått med knallrosa lepper.

– Jeg kunne svare at det

hadde jeg ingen planer om, men jeg møtte han igjen da jeg gikk høygravid i 1987. Her ser du, først nå klarte jeg det, Arne! Da lo vi godt begge to, og han måtte innrømme at han var litt flau over akkurat det spørsmålet, smiler hun.

Fikk tillit

For det var andre tider. Det gule PD-huset i Jernbanegata var et stort avishus over tre etasjer med ekspedisjon, redaksjon, trykkeri, mørkerom, annonseavdeling og kantine. En ruvende institusjon i sentrum. – Der lærte jeg grunnleggende journalistikk. Det må du i en lokalavis. Du må lære alt fra å skrive den minste lille notis til å dekke ulykker, katastrofer og maktkamper, forklarer Sævik.

– I PD fikk jeg tillitt og ansvar. Dette var jo det internasjonale kvinneåret, og jeg grep fatt i det. I tillegg hadde Rafnes-utbygginga starta året før, og jeg begynte å følge utviklinga i Bamble fra dag til dag. Interessen for næringslivspolitik våkna, og jeg retta lupen mot forurensing i Grenland. Og ble sett.

Kritisk blikk

Noen ganger med et litt forbausset blikk fra redaksjonens motsatte kjønn: Jøss, er du interessert i alt dette, liksom. Og direktørene i næringslivet rynka litt skeptisk på nesa når det kom susende en kvinnelig journalist på sykkel.

– En gang var jeg med Skips-

KLARE FOR OPPDRAG: Roger Neumann og Vivi Sævik.

kontrollen ombord på en holk av en båt som lå til kai ved Norcem. Jeg lagde en kritisk reportasje om de forferdelige forholdene sjøfolka ombord levde under. I etterkant ble jeg kalt «båtjenta» av en direktør fra distriktet.

Det lot hun ikke passere og tok til motmæle under en middag med næringslivsforeningen. Det ble selvsagt brudulje, men Sævik var klar for å innta barrikadene. Hun er tross alt vokst opp med tre brødre, og som journalist har hun aldri vært noen tam fugl.

– Det kan hende jeg tenker at nå får andre ta over. Nå skal jeg holde kjef, men det er stadig et

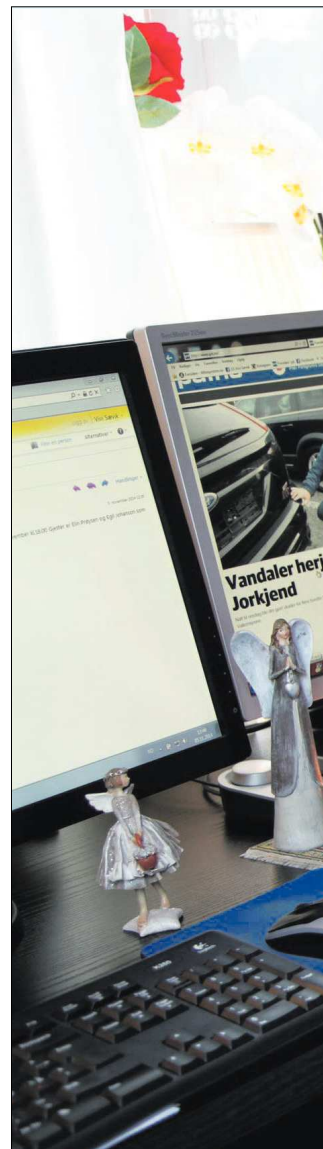
eller annet som vekker meg og får meg til å fortsette.

Delte alt

Vivi skjenker mer kaffe i de gule koppene designet av Ferdinand Finne. I Jerbanegata var hun alltid tidlig på jobb og kokte kaffe til de andre i en stor bedehuskjele.

– Jeg husker det gode arbeidsmiljøet og humøret fra den tida. Vi var glade i hverandre og delte gleder og sorger, smiler hun.

Og de hadde tid. Tid til å slå av en prat på skrivebordskanten. Tid til å spise lunsj sammen. Og ikke minst: Tid til å ta en fest. Juleborda den gang

PÅ HJEMMEKONTORET: Vivi Sævik er

blir betegna som legendariske.

– Da Ragnvald Bertheussen kom inn som redaktør, så fikk han i hvert fall orden på å kjøre oss hjem. Han var avholdsmann, men med på festen til siste slutt og fikk oss vel i havn. Likevel, dagen etterpå var vi like freshe og på'n igjen. Jeg dansa sju kvelder i uka og var journalist resten av tida. Det var en fantastisk tid.

Ble rikskjendis

I 1982 førte ønsket om å lære mer henne videre til NRK Telemark. Sævik begynte med radio, tok videreutdanning og kurs i alt hun kom over og kjempet seg til en plass på tv-

lokalsamfunnet

tilbake som journalist i Porsgrunns Dagblad. – Da jeg overtok Breviksposten, bestemte jeg meg for å erobre Brevik med hud og hår, forteller journalisten.

skjermen. Først som distriktets representant i Dagsrevyen og Sportsrevyen. Deretter tok hun over som programleder i Norge Rundt og fungerte som løpende reporter i Vikingskipet under OL i '94.

– Jeg satte meg et mål da jeg begynte i Norge Rundt: Jeg skulle gi alt for å nå ut gjennom tv-ruta. Og det skulle jeg gjøre med godt humør og stil. Jeg ville fjerne stempelet busserull og fotformsko. Jeg skulle gjøre programmet friskere og mer festlig.

Det klarte hun med glans og satt ny standard med rekordhøye 1,8 millioner seere den fredagen hun tok med seg

Helge Jordal opp i stampen. Sævik ble rikskjendis og invitert hit og dit, men valgte i stedet å takke ja til jobben som informasjonssjef i Porsgrunn kommune i 1995.

Enorm innsats

Så kom sommernatta i 2009 da lasteskipet «Full City» grunnstøtte ved Sæstein, og oljen seg innover skjærgården. Sævik ble kalt ut og fikk bruk for alt hun hadde lært av kommunikasjon og informasjon. Det var full fres og 400 overtidstimer på fire måneder.

– Etter femten flotte år i kommunen løfta jeg blikket og lurte på hva jeg skulle bli. I underbe-

vissheten dukket det opp en annonse. Var det ikke en ledig stilling i PD, tro? Jeg skrev en sms til Erik Enger, som hadde 50-års fest, og to minutter etter fikk jeg svar: Kom innom på mandag.

Lokal betydning

Resten er historie, men det er fortsatt mye av den.

– Da jeg overtok Breviksposten, bestemte jeg meg for å erobre Brevik med hud og hår. De skal vite hvem jeg er i Brevik, og jeg skal lære Breviks sjel å kjenne.

– Hvor henter du motivasjon?
– Jeg har aldri problem med å fylle mine to daglige sider. Jeg

er opptatt av mennesker. Det er mennesker som skaper lokalsamfunn. Der har vi i PD en stor misjon: Å synliggjøre menneskene som bor her, hva de brenner for og er opptatt av. Hvis vi blir bedre kjent med hverandre, så tror jeg lokalsamfunnet blir tryggere, understreker hun.

Vivi stopper opp.
– Det er derfor jeg vil leve og bo i Langesund. Fordi jeg tror at her vil menneskene ta vare på meg.

Så brister stemmen et øyeblikk.

– Hvis jeg en gang faller...
Hun legger hodet bakover. Må hente seg inn.

– Det fikk jeg bruk for i vår. Jeg gikk inn i et mørke. To uker etterpå falt jeg ned fra en stige og pådro meg brudd i bekkenet. Da opplevde jeg det jeg hadde håpet på. Langesund slo ring rundt meg og tok vare på meg. Så ble jeg frisk igjen, og da heier de på meg.

Vivi skal bli i Langesund. Hun er også kommet for å bli i PD.

– Vi er tøffe. Vi er sterke. Jeg synes vi lager en god avis og har vært så arrogant å si at jeg skal jobbe til jeg er 70, men man kan bare spå om framtida. Uansett, jeg har allerede en plan for pensjonisttilværelsen, smiler hun lurt.